

ржце), заминаха къмъ дола, който бѣше надъ чифлика. Айа все играеше. Следъ малко тѣ се закриха. Откъмъ дола, единъ следъ другъ, се чува два гърмежа.

Не се бѣше минало и половинъ часъ дори, когато Василь видѣ, че чичо Митушъ се връща. Отдалече още той гълчеше нѣщо високо, махаше съ ржце, спусналъ бѣше сърдито веждитѣ си надъ очитѣ.

— Какво има? — попита Василь.

— Какво ще има... Убиха добитъка на вѣтъра. Че тя не била болна, здрава била. Фелдшера я разрѣза, отвори я тукъ, на гърлото — нищо нѣма. Настинала била малко и туй-то. Съвсемъ здрава. Ама азъ и тѣй си мислѣхъ!...

Разбраха, макаръ и късно, че магарето бѣше умрѣло не отъ присадената му болестъ, а отъ студъ. То и безъ това си бѣше слабо, а нощъта се случи студена, валѣше лапавица.

Спаси се отъ смъртъ черната кобилка. Дълго време следъ като се изгуби Айа, тя често представаше да яде и, като още държеше стиската сѣно въ устата си, слушваше се, а очитѣ ѝ, черни и свѣтли, каточе щѣха да изскочатъ, Въ една-две години тя много се измѣни: стана голѣма, кокалеста, отпусната и тромава. Всѣка година раждаше по едно конче, което приличаше на нея. Но, на третата година кончето,